

TBILISI – deel 2

Om half negen beneden was afgesproken, we zullen Jos en Jan maar gaan roepen want ze rekenen nog in Belgische tijd en denken zo twee uurtjes langer te blijven liggen, doch dat pakt niet bij ons. Zweeds ontbijt, veel moet je daar niet bij voorstellen, koffie, brood, ham, kaas, confituur, fruitsap en een koekenbak (roerei), je moet ook niet denken dat alles geserveerd wordt door een blonde schone, want de dames hebben hier bijna allemaal pekwart haar. Nu we het toch over eten hebben, een kleine rechtzetting, in deel één heb ik het namelijk over “Gregoriaans gaan eten” dit moet natuurlijk Georgisch zijn, doch ik ben nog aan het afkicken van al die kerkbezoeken, sorry.

Het weerbericht dat Ilse ons in België had doorgezonden, bleek het juiste te zijn. Regen, wind, de ene dag 4°, de andere 17°, zon, en zelfs sneeuw. Dit laatste is niet gevallen, doch was wel aanwezig op de bergen rondom Tbilisi. Gisteren hadden we veel wind, vandaag veel regen. Gelukkig waren we hierop voorzien. We gaan ons richting stadhuis, het is hier klimmen geblazen. Wat we tijdens ons verblijf niet gezien hebben zijn fietsers, vraag me niet waarom, want ik moet U het antwoord schuldig blijven.

Het stadhuis is een prachtig gebouw, een rotonde met in het midden een monument van de nationale dichter Shota Rustaveli ligt er juist voor. Auto's zijn er niet te zien, wel allemaal kleine hokjes afgeschermd met plastic en voorzien van opschrift cell nr ... De oppositie is inderdaad niet akkoord met hun president, deze heeft immers in het noorden grond afgestaan aan Rusland, maar daar gaan wij ons niet mee bezig houden. Leuk is het wel, dat we midden op de brede Rustaveli laan kunnen lopen zonder dat ze ons omver rijden. Hier bevinden zich de grootste bouwwerken zoals het parlement, de opera, het Rustaveli theater en het Georgisch museum, doch dit is spijtig genoeg niet open wegens werkzaamheden, de meeste banken zijn hier ook gevestigd. Vermits het blijft regenen, wippen we de Kashveti kerk binnen. Deze Orthodoxe kerk werd in 1910 op de restanten van een oudere kerk gebouwd. De naam van de kerk heeft iets te maken met een steen en leven geven. Het verhaal doet de ronde, dat in de 6de eeuw een monnik luisterend naar de naam David of Gareja er van beschuldigd werd een plaatselijke schone zwanger gemaakt te hebben, wat hij, zoals de meeste mannen zouden doen, verloochende. Nog straffer, om zijn onschuld te bewijzen zou de vrouw een steen baren, wat aldus geschiedde. De steen hebben we niet gevonden, ze zullen hem goed verstopt hebben (ze wisten immers dat we kwamen!). De kerk wordt bezocht door jong en oud. De fresco's op de muren zijn prachtig.

We hebben iets met postzegels en kaartjes (zie China). Volgens het boekje moet er op nr 30 een postkantoor zijn, doch dit was een bank, je kon er wel nuttige informatie bekomen, we schaffen ons dan ook een plan en boekje aan met de voornaamste bezienswaardigheden van Tbilisi. De post is verhuisd naar nummer 14, gelukkig in dezelfde straat. De moeilijkheid bestaat erin het huisnummer te vinden, want deze staan zelden vermeld op de gebouwen. Gelukkig zien we een pijl die de post aangeeft, we waren er bijna voorbijgelopen, het was een vuil en onguur steegje dat uitgaf op een binnenpleintje. Een ijzeren trap op en wij naar binnen, veel plaats was er niet.

Gelukkig kent de dame achter het loket een beetje Engels, we vallen bijna achterover als we de prijs horen die op een kaartje moet namelijk 3,58 lari, en dan hebben we onze kaartjes nog niet. Vier tot vijf zegels moesten we plakken zodat er bijna geen plaats meer overbleef om onze naam te schrijven. Hoewel we ons beperken tot familie denk ik dat ze goed aan ons verdiend hebben. Het strafste moet nog komen, vermits er geen brievenbussen te vinden zijn, zullen we genoodzaakt zijn om onze kaartjes hier terug te komen deponeren, we weten zaterdag weeral wat te doen.

Patrick was al een hele tijd aan het zagen, we doen hem dan ook een groot plezier met het beoefenen van zijn geliefkoosde bezigheid: museumbezoek. Vermits het maar bleef regenen waren we blij even binnen te zitten. De rechtervleugel was enkel open, de andere zijde waren ze aan het restaureren. Er waren evenveel bezoekers als personeel, samen waren er dus 12 mensen aanwezig. Het was wel de moeite waard; juwelen, beelden, gebruiksvoorwerpen uit India, China, Perzië. Bij ons zouden deze kunstwerkjes gekoesterd worden, hier stond alles zomaar, af en toe was er wat verf op de muren te bespeuren om de barsten weg te werken, gelukkig kwam de plaaster nog niet naar beneden. Er stond zelfs een sarcofaag met daarnaast een mummie, ik had hem (of haar) gemakkelijk een hand kunnen

geven, spijtig genoeg kregen we een waakhond mee (ze wisten dat we kwamen denk ik) en het was een serieuze hoor, zowel in lengte als in de breedte. Ze kreeg het bijna aan haar hart toen Patrick probeerde een deuntje te spelen op een klavecimbel uit de 17de eeuw. We zullen maar een tas koffie gaan drinken, dat lijkt veiliger. Doe geen moeite om uit te leggen dat je graag een grote tas wil hebben, zelfs met drie diensters lukte het ons niet.

We zetten onze tocht verder en bewonderen een deel van een oude gerestaureerde Perzische muur, de vele kleurige erkers (een erker is een uitbouw aan een gevel, dit is echt typisch Georgisch) en standbeelden. Voor de verandering zullen we nog eens een kerk bezoeken, de Anchiskhati Basilica, de oudste nog dienst doende kerk (6de eeuw). Het was lange tijd een schuilplaats voor een icoon uit de 12de eeuw dat zich nu bevindt in het Museum van Georgië (dat ...gesloten was). We slenteren verder langs de residentie van de Patriarch (aartsbisschop), aan de overzijde bemerk ik een kapel, voor de deur staat de baas in vol ornaat. Of ik Amerikaan ben? Nee Belgica, het schijnt goed te zijn, doch eerst spuwt hij op de grond, president ... Bush vervloekend. Hij zal nog wat achter staan, niet wetend dat het nu Obama is zeker. Een blik op de landkaart leert me wel dat we niet zo ver verwijderd zijn van ... Bagdad, Antwerpen ligt in elk geval een pak verder. Eerst nog onze kaartjes kopen in de weinige souvenirwinkels die Tbilisi telt, ze kennen er in elk geval de prijs, 2 lari. Even het hotel binnenwippen om alles te drogen en onze kaartjes te schrijven.

Het stopt met regenen en we besluiten om eens een kijkje te nemen aan de overzijde van de rivier. Raar maar waar, boten zijn niet te bekennen. Hoog op een rots staat het standbeeld van King Vakhtang (6de eeuw), hij was de eerste koning van Iberia, nog voor er sprake was van de naam Georgië. Boven op het klif van ca 20 meter hoog staat de Metekhi Church, gebouwd door een nazaat van King Vakhtang, normaal stond er nog een fort rond, doch dit heeft de tand des tijds niet doorstaan. De ingang wordt gestut door houten steigers. Binnen komen we de typische muurschilderingen tegen, we beginnen het al een beetje te kennen, iconen zijn ook in overvloed aanwezig.

Via het parkje voor de kerk zetten we onze tocht voort. Op een bank komen we een verbodsteken tegen dat we nog niet kennen, een koppeltje met een rode streep erdoor, verboden te vrijen, je moet er maar opkomen. Om een groot plein over te geraken zullen we de voetgangerstunnel maar nemen, anders geraken we toch niet aan de andere kant. In de tunnel zelf zitten er enkele oude vrouwtjes, geheel in het zwart gekleed (iedereen loopt daar in het zwart), ze verkopen iconen, boekjes (meestal met prentjes van heiligen), sigaretten en rommel zal ik het maar noemen. Rechts van ons bevindt zich de Echmiadzin Cathedral, die bijna op instorten staat, gelukkig zijn er herstellingswerken aan de gang. Onze eindbestemming wordt de Tsiminda Sameba Cathedral die zich boven op een berg bevindt. Om er te geraken is het dan ook klimmen, we wandelen langs krotten, een ander woord schiet me niet te binnen, de meeste houten erkers en daken staan op invallen maar toch zijn de meeste huizen bewoond. De wegen zitten vol putten, stenen of asfalt zijn bijna niet te bespeuren, meestal wat keien en verharde grond. Het hele complex is omgeven door een wal, zoals aan elke kerk staan er meerdere bedelaars, doch ze zijn niet al te opdringerig. Via een poort betreden we het binnenplein, het contrast is immens met wat we daarjuist gezien hebben, een enorme marmeren vloer, blinkend als een spiegel, met langs weerszijden fonteinen en rondom pittoreske verlichtingspalen. Eerst nog enkele trappen op en daar staat ze dan, een prachtig staaltje van traditionele Georgische architectuur, waarin marmer, graniet, baksteen en beton verwerkt zijn. Rondom het horizontaal gedeelte zijn er vijf vleugels, die, langs achter gezien, vijf kleinere kerken zijn. Uit het horizontaal gedeelte rijst een toren van wel 84 meter hoog, het dak met bovenop een kruis is met goud bedekt. We zullen eens binnenwippen, deze kathedraal is heel wat groter dan zijn naamgenoten die we al bezochten. Een eerste groot verschil is, dat de muren zo wit als sneeuw zijn, niet met fresco's beschildert. Iconen zijn er dan weer wel. Onze Jan zette zich even neer op een bank, de benen gekruist. Ik denk dat het diegene was die voor de kaarsjes zorgde, die voor klikspaan fungeerde, een soort nonnetje (ze had toch een kapje op) vroeg vriendelijk om de benen niet te kruisen, dit moet een serieuze inbreuk geweest zijn op de kerkelijke gewoonten. Als de Jan bij die van hierboven komt, zal hij het kunnen uitleggen, daar mag je zeker van zijn.

We vatten de terugtocht aan en lopen langs vervallen huizen, kleine winkeltjes (niet groter dan 2 tot 3m²), groenten worden op het voetpad uitgesteld. Een slagerij zijn we ook tegengekomen, nadat we die daar bezig gezien hebben, zou een mens vegetariër worden. Er wordt dan ook besloten Italiaans

te gaan eten, juist tegenover het restaurant dat we gisteren bezochten. Prego was de naam en we kregen er een warm onthaal, we waren dan ook de enige gasten, Georgiërs eten namelijk laat. We laten het ons smaken en plots zitten we in het donker. Gelukkig had ik gelezen dat dit normaal is, de stroom valt er inderdaad af en toe uit, maar wij zijn al meer gewoon (zie Belgrado). De kaarsen worden aangerukt en de sfeer is best gezellig, uit de luidsprekers komen leuke Italiaanse deuntjes.

Op naar ons hotel, want morgen moeten we er staan en liefst op tijd. Eerst nog even in het winkeltje op de hoek binnenspringen voor wat drank (om U een idee te geven van de prijzen, een fles cola kost er 1,5 lari = 75 cent). Nog eventjes wat napraten, wat TV zien en ons bed opzoeken, want morgen wordt het de grote dag. Slaapwel.

P.S. : Tot op heden zijn drie van de tien kaartjes die ik verzonden heb, aangekomen....